

et lidt forfaldent Indtryk. Emanuel var kommen hertil paa en for Landmanden særlig ugunstig Tid, med stigende Priser for Jordens Produkter og samtidigt stigende Krav til deres Fuldkommenhed. Desuden havde han i Begyndelsen været forfulgt af en Række Uheld med Kreaturerne, havde ogsaa et Par Gange „faaet et Par slemme Lussinger“ i Anledning af forskellige Forsøg med nye Foder- og Gødningsstoffer, som han til almindeligt Bedste havde villet indføre i Menigheden. Ogsaa hans Husførelse havde været ham kostbarere, end han selv rigtig vidste; og skønt han i Begyndelsen havde haft sin Mødrenearvs nogle Tusinde at ty til, og skønt han aldrig skaanede sig selv men endog midt om Vinteren var i sin Stald Klokken fem om Morgen, kunde han vanskeligt magte Bedriften med den Arbejdsstyrke, han hidtil havde haft Raad til at holde i sin Tjeneste.

Sagen var den, at han — sit gamle Forsæt tro — haardnakket vægrede sig ved at modtage andet Vederlag for sin Præstegærning end den fri Benyttelse af Præstegaardens Tilliggende. For i et og alt at kunne dele Liv og Kaar med sine Venner ernærede han sig udelukkende af sin Jord og havde straks ved sin Embedstiltrædelse opfordret Sognets Bønder til at indskyde de forrige Tiende-